

Klein ongelukje, bijna grote gevolgen!!!

Door Ruud van Leerdam.

Een aantal jaren geleden stelde ooit eens iemand van het MWV-bestuur, ik meen te herinneren de toenmalige redacteur van het verenigingsblad, de volgende vraag:

“Ruud, wat heb jij al zo uitgespookt voor je in dienst kwam bij de MLD?”

“Waarom wil jij dat weten”, was mijn wedervraag met een ondertoon van gematigde argwaan. Als een redacteur zoiets vraagt, vooral tijdens de Nieuwjaarsreceptie op de Albatros, dan vraagt ie dat niet zomaar uit persoonlijke belangstelling, nee, volgens mijn optiek, hoe krijg ik het verenigingsblad deze keer weer gevuld met verslagen en verhalen, die de MWV-leden met plezier willen lezen.

“Nou”, zei de redacteur, “er zijn heel veel leden die het interessant vinden iets te weten van bepaalde zeilers vóór ze aan die sport begonnen. Vooral van iemand die nogal eens in de prijzen valt. En dat ben toevallig jij”, zei de man met een innemende glimlach.

Dat laatste streelde natuurlijk wel mijn ego, want een aai over je bol krijgen vindt bijna iedereen geweldig, Vooral als het gemeend is.

“Ruud, doe mij een plezier en natuurlijk onze leden, schrijf eens iets over vroeger voor je bij de baas kwam”.

“Oké, oké, ik zal eens achter mijn pc gaan zitten en proberen of ik iets op papier kan krijgen”.

Dat vond de redacteur een zeer goed plan en hij vroeg nog terloops of ik iets te drinken wilde hebben. Natuurlijk sloeg ik dat aanbod niet af en ik zei dat ik nog wel zo overheerlijke Nieuwjaarscocktail wilde hebben.

Zo, de kop is er af. Nu moet ik, zoals het betaamt, iets over mijzelf vertellen. Maar wat moet ik dan vertellen? Dat ik al ongeveer zeven en dertig jaar gelukkig getrouwd ben, steeds met dezelfde vrouw, twee kinderen heb en als dit blad uitkomt hopelijk drie kleinkinderen, die natuurlijk hartstikke pienter zijn en nog bijzonder mooi ogen ook en dat ik zo’n jaar voor de oorlog in het Amsterdamse Wilhelmina Gasthuis geboren ben? Dat interesseert toch niemand. Wel nee, daar zit geen hond op te wachten!!

Zal ik dan gaan uitwijden over mijn zeilcarrière, dat mijn eerste kennismaking met de zeilsport in het jaar 1952 was op het Abcoudermeer in een zeilkano van het zoon-tje van de dorpsbakker en dat een ander vriendje, in dit geval de zoon van de dorps-smid (er waren er twee in Abcoude) een peddelkano had die ik af en toe mocht lenen. En toen ik in 1947 in Almen aan het Twente-Rijnkanaal woonde (mijn vader was onder andere bruggenbouwer) had mijn iets oudere buurjongen een vlotje gebouwd van stukken afvalhout. Met een plank als roer en een oude paraplu als zeil, zag hij kans voor de wind te varen, als er wind was natuurlijk. Bij de gratie God mocht ik ook eens en keertje meevaren. Dat was wel mijn prilste nautische ervaring. Voor alle duidelijkheid, ik kon toen al zwemmen, ik had les gehad in het plaatselijk zwembad dat aan- en in het riviertje de Berkel lag. Daarvoor had mijn vader me al een waterdoop gegeven in het Amsterdam-Rijnkanaal in Breukelen. Dat was in 1945 net

na de bevrijding. Met een touw - we noemden toen nog alle lijnen touwen - om mijn middel en het andere eind logisch in mijn vader zijn handen, liet hij mij in het kanaal springen tot groot ongenoegen van mijn moeder. Zij kon niet zwemmen, mijn vader trouwens ook niet, maar ik leerde wel met water omgaan.

Dat ik na mijn lagere school in Abcoude naar de ambachtschool in Utrecht ging en daar voor automonteur *studeerde* en in het laatste jaar een vriend had die naar de zeevaartschool zou gaan en mij ook gek maakte voor de zeevaart. Een half jaar gevaren als assistent scheepswerktuigkundige op m.s. Bernard John, 2 reizen naar het Egyptische Alexandrië met spoorwagons en de 3de naar Port Said. President Nasser had na de inval van Engeland, Frankrijk en Israël eind 1956 het Suezkanaal met scheepswrakken geblokkeerd en we hebben tijdens de jaarwisseling in de haven 2 weken voor anker gelegen. Onze lading bestond uit sleepbootjes, pompen en heel veel bergingmaterieel om de schepen weer te lichten .

Maar met al dit soort zaken moet je niet aankomen in een blad van onze vereniging. Dat vindt bijna iedereen 'bullshit', om maar even iets internationaals te zeggen.

Nee, ik ga wat anders vertellen, een angstig avontuur dat gelukkig uiteindelijk toch nog goed afliep. Het gebeurde in mei 1993, op een zaterdagmorgen.

Riiing ... Riiing ... Riiing ... . De wekker!? Met moeite kon ik het knopje vinden om dat verrekte ding uit te zetten. Riiing ... Riiing ... Riiing ... . "Ruud, Ruud, de telefoon!". Mijn echtgenote gaf me een por in mijn zij. Met een schok realiseerde ik mij dat de telefoon naast me op het nachtkasje stond te rinkelen. Met een bonzend hart van schrik nam ik de haak van het toestel en zag tegelijkertijd dat het kwart voor zes was. Wie belt er nu op dat idiote tijdstip. Zal er wat gebeurd zijn?

Mijn "Hallo, met wie?" klonk niet echt overtuigend. "Ruud, met Peter. Niet schrikken man, er is niets gebeurd, maar moet je luisteren." Het was Peter, een zeilmaat en kennis, maar een kennis waar mijn vrouw niet echt gek op was.

"Ruud, we hebben een klusje. We moeten een Waarschip van Den Helder naar Terschelling brengen. We vertrekken om negen uur. Het tij is dan gunstig".

"Bel je me daarvoor m'n bed uit, op dit uur van de dag," verweerde ik me nog en keek m'n vrouw aan die me slaperig en vragend aankeek. "Het is Peter, hij moet een boot wegbrengen en vraagt of ik mee ga." Haar blik veranderde en sprak boekdelen.

"Kon je me niet eerder bellen dan op dit tijdstip, ik schrok me rot," zei ik in de telefoon en begon aanstalten te maken om mijn bed uit te komen. "Zeur niet man, kom je wiegje uit en zorg dat je om acht uur bij steiger 1 bent. Alles is aan boord en alles is geregeld. "Peter had een natuurlijk overwicht op zijn medemens, zelfs op mij.

"We varen hem over en overnachten op Terschelling, morgen gaan we terug met de veerpont naar Harlingen, nemen daar de bus naar Den Helder. Dat wordt lachen man en ... alles wordt betaald," ging Peter door.

Ik draaide me om en keek m'n vrouw vragend aan. "Vind je het goed, ik ben morgenavond weer terug en het kost niets, alles wordt betaald," zei ik met een zielig gezicht.

"Moet je zelf weten, als je maar geen rare dingen doet, die engerd heeft altijd wat bijzonders," zei ze niet fijntjes en draaide zich om.

“Oké, ik ga mee, je ziet me wel op de steiger. Hoe heet die boot?” Maar Peter had al opgehangen, zo was Peter nu eenmaal.

Ik durfde niet aan mijn vrouw te vragen of ze me met de auto wilde weg brengen, dus besloot ik maar de fiets te nemen. Zo kwam ik iets later dan acht uur op de haven, hijgend en bezweet, want er stond veel meer wind dan ik ingeschat had.

Peter stond me al op te wachten. “Kom aan boord, ik heb koffie.” “Er staat wel veel wind,” begon ik, want de wind gierde en floot door de stagen en wanten van de gemeerde jachten. “Valt wel mee, een vijfje,” zei Peter luchtig en hij stapte aan boord van de ‘Blue Haven’, want zo heette dat jacht en ik zag in één oogopslag dat het er op z’n zachts gezegd nogal rommelig en verwaarloost uitzag.

Toen we in de kuip stonden draaide Peter zich om en zei met een beetje zachte stem: “We hebben twee passagiers, twee geflipte meiden van een jaar of dertig, die willen een paar weken naar Terschelling, ze zijn al aan boord, ze hebben vannacht hier geslapen,” en hij gaf me op een niet mis verstaanbare wijze een knipoog. Oh jee. Daar had je het gelazer al, twee van die grieten die je bij voorbaat al in de problemen kunnen helpen.

“Ik heb ze gisteravond in een kroeg opgepikt en toen ik ze vertelde dat ik een jacht naar Terschelling moest brengen, wilden ze gelijk mee, vooral toen ze een fles wijn achter de kiezen hadden. En vanmorgen toen ik pissen moest dacht ik; wel een beetje veel wind om alleen met die twee meiden naar Terschelling te zeilen. Toen heb ik jou maar gebeld. Leuke verrassing, hè,” zei Peter met een dubbelzinnige grijns.

Op dat moment had ik gelijk moeten afhaken. Rechtsomkeert naar huis, want als mijn meisje hier achter komt, vooral als het allemaal door Peter is georganiseerd, nou, dan zwaait er wat. Maar Peter wimpelde m’n bezwaren luchtig weg met de opmerking: “Wat niet weet, wat niet deert.”

Toen we naar beneden de kajuit ingingen, zaten de twee dames ietwat lodderig en nog met wat je zou noemen in alternatief nachtkledij op de bank, ieder met een mok koffie voor zich. Peter stelde mij voor als Ruud en schonk voor mij ook koffie in.

Het waren bij nader inzien niet zomaar twee meiden, je kon merken dat het vrouwen waren die meer in hun mars hadden, door de wol geverfd en ze zagen er ook best leuk uit. M’n mannelijke ego begon te groeien. Maar ik had nooit aan dat avontuur moeten beginnen, in ieder geval niet op deze manier. Alhoewel, een avondje stappen op Terschelling met z’n vieren trok me toch wel aan, Peter kon verrek gezellig zijn.

We vertrokken rond negen uur. De verkeerscentrale waarschuwde ons voor windkracht zes, die in de loop van de dag nog aan zou kunnen trekken. Onder vol tuig doken we Texelstroom in, we hadden natuurlijk een rif moeten steken, maar we konden de smeerrepen niet vinden. “We kijken straks wel,” zei Peter nog. Met ruime wind volgden we de groene tonnen, die slecht te verkennen waren door matig zicht en toen al flinke golven. De twee dames, inmiddels gekleed in zeilpak en reddingsvest - die waren gelukkig aan boord en zagen er nog betrouwbaar uit ook - keken hun ogen uit, al kon je toen al merken dat ze dit niet verwacht hadden.

Peter was nog allerlei zaken aan het regelen, de dieptemeter kon hij niet aan de praat krijgen en ook de kaart van het van het Westelijk deel van de Waddenzee was aanvankelijk niet te vinden, uiteindelijk vond hij hem onder de kajuitbank. Het was een oudje, uitgave 1990.

Door de vloedstroom en de harde achterlijke wind, schoten we flink op, de tonnen, die ik krap aanhield, schoten voorbij. Ik had nog net boei T15 in de gaten, die de oostelijke grens aangeeft van het controlegebied van de Helderse verkeerscentrale, zodat ik Peter riep om zich met de marifoon af te melden op kanaal 62.

De verkeersleider wenste ons goede reis en waarschuwde nog eens voor de 6 Beaufort. Ik vroeg aan Peter of hij de smeerrepen voor het rif al gevonden had, het zinde me niets dit zootje ongeregeldheid en ik begon een beetje nijdig te worden. Eigenlijk was ik het ook niet gewend van Peter, hij was een flierefluiter en vaak een beetje grof in de omgang, maar zeilen kon hij en ook wel secuur. Waarschijnlijk was hij danig onder de indruk van zijn verovering in de kroeg, je treft natuurlijk niet iedere dag twee van die vrije en willige meiden.

Ondanks de stroom en wind in dezelfde richting, liepen er toch al aardige golven en ik had mijn handen vol om het schip op koers te houden, het rolde en gierde behoorlijk. Ik begon me toch wat bezorgd te voelen, niet voor de windkracht en zeegang, maar de slechte manier van voorbereiden, dit doe je normaal niet. Ook de twee vrouwen baarde me zorgen, ze hadden weinig of geen ervaring, zeker niet op groot water. Was ik er maar nooit aan begonnen en bij moeders thuis gebleven.

De langste van de twee begon verdacht veel te gapen en boertjes te laten en ze werd steeds bleker om de neus. "Ook dat nog, wordt er een zeeziek, dat kan er nog wel bij," mompelde ik in mijzelf. De kleine vroeg aan Peter of ze naar de wc kon, ze moest plassen. Toen ze na een tijdje terug kwam, was ze ook een beetje wit. Er is geen snellere manier om zeeziek te worden dan naar de wc te gaan op een stampend of slingerend schip. Gelukkig knapte ze door de frisse zeelucht weer op. Het lange meisje werd steeds witter.

Inmiddels waren we bij boei T23 aangekomen en we moesten naar stuurboord draaien. We voeren op dat moment over sb, dus gijpen. Peter regelde de fokkenschoot en ik vergat aan onze twee passagiers uit te leggen dat de giek, vooral met deze wind, met een klap over zou komen. Toen ik uit gewoonte "GIJPEN" riep ging dat kleine meisje staan. Het liep nog goed af. De giek schampte haar achterhoofd en ze kwakte op de andere kuipbank. Ik vloekte van schrik. Door de ongecontroleerde gijp helde het jacht flink over naar bakboord en het lange meisje gilde als een varken. Gelukkig was Peter niet in paniek, hij greep die kleine en trok haar terug op de hoge bank. Inmiddels had ik het schip weer onder controle. Karin, want zo heette ze, had een flinke schaafwond op haar hoofd en ze bloedde als een rund. Ik had een handdoek om mijn nek en gaf die haar om het bloeden te stelpen. Ook had ze haar elleboog bezeerd. Peter ging de EHBO-doos zoeken, maar waar lag ie? Ondanks de hachelijke situatie hield Karin zich kranig. Ze gaf geen kik hoewel de tranen van pijn en schrik in haar ogen stonden. Over Betty, de lange, maakte ik me meer zorgen. Spierwit zat ze haar vriendin aan te staren en ze maakte rare geluiden. Zelf was ik razend over wat er gebeurd was en waar we in verzeild waren geraakt.

Peter had even later de verbanddoos gevonden en begon Karin te verbinden. Nadat hij zo goed als kwaad de wond verbonden had en een blikje water had gegeven voor de schrik riep ik tegen Peter: "En nu gaan we eerst dat verrekte zeil reven, we hebben veel te veel staan. Neem jij het roer, houdt 090° aan, dan schuiven we zo Scheurrak in, dan ga ik intussen een paar stukken lijn zoeken."

Ik vond onder de kuipbank uiteindelijk de lijnen. Maar het valt niet mee om op een slingerend en onbekend schip zoiets in te scheren. Na een behoorlijk gemartel lukte het. Nu nog het zeil reven. Dat valt helemaal niet mee. Zeker niet met ruime wind. Eén hand voor het schip, één hand voor jezelf, geldt niet op een jacht bij windkracht 6. Ik had wel drie paar handen nodig om me vast te klampen. Het leek wel of het steeds harder ging waaien. "Hadden we het maar in Den Helder gedaan, dan hadden we nu niet in de ellende gezeten," foeterde ik in mijzelf. Aan die twee meiden had ik ook niets, de een was gewond en die ander stond op het punt om over haar nek te gaan.

"Ik zal hem in de wind draaien, dan wilt het grootzeil wel zakken," riep Peter en draaide veel te snel naar de wind toe. Het schip helde zwaar over naar bakboord, een golf sloeg tegen het gangboord omhoog die daarna over het dek spoelde. In een flits zag ik dat Betty voorover boog en een straal viezigheid spoot uit haar mond. Peter probeerde de smurrie te ontwijken en draaide daardoor het schip ongewild door de wind. De fok sloeg bak en het schip knalde overstag. Ik greep me vast aan de mast en zag opeens een enorm groot groen gevaarte naderen; met een daverende klap sloegen we tegen de lichtboei. Ik gilde!!

"Ruud, Ruud, wat is er, wordt wakker." Ik werd heen en weer geschud. "Ruud, wakker worden, je hebt een nachtmerrie." Langzaam kwam ik bij m'n positieven.

"Je hebt liggen dromen, je schreeuwde als een kind, wat is er gebeurd"?

Ik keek in het geschrokken gezicht van mijn vrouw. Langzaam besepte ik dat ik niet op zee was, maar in mijn bed lag, veilig en warm, bij mijn eigen vrouw.

"Wat ben ik blij dat ik bij jou ben, ... ik hou van je," fluisterde ik en kroop dicht tegen haar aan.

Moraal van dit verhaal:

'Bezint eer gij begint' en

'Als je iets doet, doe het dan goed'.